

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 60 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja upravništva v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice, št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Pred lastnim pragom!

Že mnogo let se borijo naši rodoljubi, slov. možje v državnem in deželnem zboru za to, da slov. naš jezik dobi svoje pravice v javnem življenju. Njih trudu moramo se tudi zahvaliti, da smo že marsikaj dosegli. Da si še naše terjatve, ki nam jih postava zagotavlja, niso popolnoma izpolnjene, upamo pa vendar lahko, da dosežemo s časom vse to, do česar imamo pravico. Treba je pa tudi, da smo svojim možem za to tudi prav iz srca hvaležni, ter da kažemo to hvaležnost tudi očitno — s tem, da se naših pravic povsod v javnem življenju poslužujemo.

V tem oziru pa vlada pri nas neka neodpustljiva malomarnost in narodna zaspanost; ona je nam v sramoto, našim nasprotnikom pa lahko v posmeh. Če opazujemo vse, kar se pri nas godi, tedaj se pač ne smemo čuditi, da drugi nas in naš jezik zaničujejo, saj ga vendar mi sami v javnem življenju vse premalo spoštujemo. Poglejmo le naše poštne listine!

Marsikateri ne ve, s kako odločnostjo se je pokojni Božidar Raič potegnil za ravnopravnost pri pošti! Dandanes mora vsak poštni urad brez vsakega oporekanja vsprejeti vse, kar dobi, bodi si tudi, da je napis čisto slovenski, brez pristavljenega nemškega imena, ter mora na slov. napis tudi dati slov. prejemni list.

Človek bi torej mislil, da se bodo te preimenitne pravice posluževali povsod po Slovenskem. Temu pa ni tako, temveč javno življenje nam kaže v tem oziru prav žalostno lice.

V novejšem času slov.-nemške poštne listine čedalje bolj ginejo iz prometa in znani in odločni narodnjaki rabijo le nemške listine. Slov. nemške listine postale so že prave bele vrane, zlasti pri nas na Stajarskem. Od kod pa to pride? Gotovo le od tod, ker smo mi prepustljivi, premalo ponosni, preprijenljivi, ter si ne upamo povsod odločno tirjati od poštnih uradov slov. nemških listin.

Le-te listine ima in mora imeti vsak poštni urad, vendar jih pa poštarji, ki so zvečinoma še stari naši nasprotniki, radi skrijejo v kak zakoten predalček, iz katerega jih jemljejo le na odločno zahtevanje. Kdor tedaj ne tirja slov. nemških listin, bodi-si že dopisnica, zalepka, spremnica itd., tisti dobi čisto nemško listino. Je-li pa to za nas častno? Gotovo ne! Nasprotniki naši nikakor nočejo rabiti slov. nemških listin, nam pa je ta mrvice ravnopravnosti premalenkostna, da bi se vselej in povsod za njo potegnili!

Nasledek te malomarnosti je pa ta, da pri glavnem poštnem uradu pravijo, da Slovenci itak ne marajo slov. nemških listin, kajti se jih vse premalo izpeča, temveč so to le nekateri prenapetneži, ki jih hočejo imeti. Zdravimo se vendar enkrat in spoštujemo svoj jezik, ter kažimo to tudi javno brez vsakega strahu! Tudi poštni pečati bi morali biti dvojezični, pa le malokje jih imajo. Se celo naše vrlo Središče se ponaša, kakor da bi bilo tam kje v srečni Bismarkiji, le z nemškim poštnim pečatom.

Isto se godi tudi pri drugih drž. uradih. V vseh imajo ali bi vsaj morali imeti dvojezične listine. Kar se jih pošlje do slov. oseb, morali bi jih tudi napolniti popolnem v slov. besedi, toda kedaj storé to? Kolikor je nam znano, ne izgodi se to nikjer, vsaj pri uradih ne, ki so pod c. kr. okr. glavarstvo v Mariboru. Tu je vse samo nemško in ko bi c. kr. orel ne bil neko znamenje drž. oblastev, živ krst bi ne našel nobene hiše, kjer so ona doma, ako ne zna nemški.

Da to ni prav, ugaue lahko človek ali to bi tudi ne bilo mogoče, ko bi se naši ljudje postavili na noge, ter bi od oblastev terjali, kar jim dohaja.

Opustimo toraj to nečastno narodno nebriznost, ter držimo se trdno svojih pravic tudi v najmanjših rečéh. Ako hočemo, da bodo naš jezik spoštovali drugi, treba je, da ga spoštujemo najpoprej sami!

P.